

НАША

08 | 2025

НОВОАПОСТОЛЬСЬКА

СІМ'Я

ЧАСОПИС НОВОАПОСТОЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

БОГОСЛУЖІННЯ

Першоапостол

Жан-Люк Шнайдер

у м. Ботропе /

Західна Німеччина,

9 березня 2025 року

ДУМКА ПСИХОЛОГА

Бачити і поважати

межі інших

Усвідомленість

Приглянутися до того, що відбувається

ЗМІСТ

5

ІМПУЛЬС

- 3 Бог розмовляє з нами
(Імпульс із богослужіння
Першоапостола)

БОГОСЛУЖІННЯ

- 5 Першоапостол Жан-Люк Шнайдер
у м. Ботропе / Західна Німеччина,
9 березня 2025 року

УСВІДОМЛЕНІСТЬ

- 12 Бачити і поважати межі інших
(Інтерв'ю з психологом про те, що таке
усвідомленість)
- 17 «...усе перевіряйте; тримайте те,
що добре»
(З Біблії: висновки про усвідомленість)
- 18 Найголовніше – слухати!
(Історія Марії та Марти з точки
зору учня Ісуса Христа)

ТОЧКА ЗОРУ

- 20 «Пильнуй» себе самого й свого
ближнього!
(Апостол Гельмут Каспер)

ПОРАДИ БАТЬКАМ

- 21 Як навчити дітей молитися
за інших??

КОРОТКІ РЕПОРТАЖІ

- 22 **Україна.** Богослужіння Апостола
Будника для служителів церкви
та їхніх дружин в окрузі «Україна-
Центр»

23

Бог розмовляє з нами

У Своему творінні Бог відвів людині особливе місце. Бог розмовляє з людиною. Він не розмовляє з горами, деревами чи козами. Єдина істота, з якою Він розмовляє і таким чином звіщає Свою волю, - це людина.

Так Бог чинив у всі часи. З першими людьми Він розмовляв безпосередньо, згодом Він також розмовляв напряду з Авраамом. З народом Ізраїлю Бог не розмовляв безпосередньо; це викликало б у нього страх. Тому коли Він хотів щось повідомити, то розмовляв з Мойсеєм, а Мойсей потім передавав це ізраїльтянам. Згодом Бог говорив через пророків.

Потім прийшов Ісус Христос - Бог став Людиною. Ісус розмовляв безпосередньо з людьми. Коли Ісус повернувся до Свого Отця, то послав Святого Духа Своїм Апостолам й обіцяв їм: «Хто слухає вас, Мене слухає» (Від Луки 10, 16).

Сьогодні Бог використовує різноманітні способи для спілкування з нами. Він розмовляє з нами через читання Біблії, через Святого Духа, а також через наші думки. Але насамперед Він розмовляє з нами через Апостолів. У проповіді Бог відкриває нам, що маємо робити, аби досягнути спасіння. Тому для нас важливо слухати Боже слово, яке проповідують посланці Божі. Вони були і є грішними людьми, але Бог освячує їх для проповідування Євангелія.

Проповідь може бути недосконалою, але якщо ми віримо в Ісуса Христа, слухаємо Його посланців і сповнені рішучості робити те, що Він каже нам, то вона викликає у нас мир, радість і надію. Вона укріплює нашу віру, поглиблює наші знання, живить нашу любов і – врешті-решт, але не в останню чергу - готує нас до Другого Пришестя Христа.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Бути благословенням для інших

9 березня 2025 року в Ботропі, Західна Німеччина, відбулося богослужіння за участю Першоапостола Жана-Люка Шнайдера. В основу цього богослужіння було покладено біблійну цитату з 1-го Послання Апостола Петра 3, 9.

«Не платіть злом за зло чи лайкою за лайку, а, навпаки, благословляйте, бо ви на те покликані, щоб успадкувати благословення».

1-е Петра 3, 9

Сердечно улюблені брати й сестри, щойно діти зустрічали нас біля входу в зал пісню, яка мені дуже сподобалася: «Дорогий Боже, ми дякуємо Тобі за те, що можемо розмовляти з Тобою і що Ти чуєш нас». Чи усвідомлюємо ми, що то особлива милість, коли ми можемо просто так розмовляти з всемогутнім і досконалим Богом? Що ми можемо розповісти Йому про все, а Він уважно вислуховує нас? Чи використовуємо ми все ще цю можливість? У цьому світі точиться так багато розмов. Ви знаєте мою улюблену тему: кожен має знати про мене все. Говорять про все і про всіх. Але чи ми розмовляємо з Богом і чи дійсно розповідаємо Йому про все? Якщо в тобі щось бурлить і ти критикуєш щось – то чи розповів ти про це Богові? Якщо тобі хтось завдав біль – то чи розповів ти про це Господу Ісусу, перш ніж опублікувати це в соцмережі чи деінде? Чи не було б розумніше поговорити про це з Богом, перш ніж розповісти іншим? Дякуємо, милостивий Боже, що ми можемо розмовляти з Тобою і що Ти вислуховуєш нас.

Сьогодні вранці ми прийшли до Бога, до Ісуса. Він хоче розмовляти з нами. Я бажаю, аби ми зустрілися з Ним і Він міг розмовляти з нами. Ісус хоче достукатися до кожного з нас. Він приходить до тих, кому добре, у кого все чудово, хто успішний і кого люблять. Ісус каже їм, що радіє разом з ними і бажає, аби вони насолоджувалися цим. Водночас Він закликає їх до вдячності й нагадує, аби не забували про те, що Він зробив для них.

І маючи достаток, нам не слід забувати про своє спасіння і покликання. Ми покликані робити добро – навіть у час, коли все гаразд. Ісус приходить також до тих, кому погано, хто проходить через випробування, має проблеми зі здоров'ям, турбується про своїх дітей чи рідних, зазнає фінансові труднощі чи кому доводиться вирішувати проблеми на роботі. Ісус запевняє, що Він поруч з ними, що турбується про них і приходить їм на допомогу. Водночас Він нагадує їм, щоб вони не забували про своє спасіння. Воно має становити найвищий пріоритет. Навіть у важкий час ми маємо відповідати своєму покликанню і чинити добро. Можливо, хтось із нас почувається невпевнено. Я розумію це. З огляду на світові й суспільні потрясіння, можна почуватися невпевнено. Багато людей саме так почуваються. Деякі навіть побоюються того, що ще може статися. До них Ісус також приходить і каже, що Він поруч і що їм не треба тривожитися. У Нього все під контролем і Він завершить Свою справу. Він виконає Своє, а ми не маємо втрачати з поля свого зору спасіння і не забувати, що покликані робити добро. Ісус чує усе: добро, проблеми, страхи, тривоги. Його відповідь однакова для всіх: «Я поруч, не турбуйся, але не забувай про своє спасіння. Не забувай, що ти покликаний робити добро».

Що віддаляє нас від Бога

У нашій біблійній цитаті мовиться про те, що ми покликані приносити благословення іншим. Але що означає благословення? Існують різні погляди, але для нас очевидно: благословення означає, що Бог втручається в наше життя, аби наблизити нас до Себе і зміцнити наші стосунки з Ним. Бо ми покликані бути благословенням для інших. Це означає допомагати іншим знайти шлях до Бога і підтримувати їх на цьому шляху. Ми маємо сприяти тому, аби вони встановили й підтримували стосунки з Богом. Ми будемо благословенням для них, якщо допомагатимемо їм долати зло, яке заважає їм спілкуватися з Богом. Це два аспекти, як

саме ми можемо бути благословенням для інших.

Що заважає людям сьогодні спілкуватися з Богом? Перш за все, це нужда, страждання, відсутність любові та несправедливість, від яких страждають багато людей. Негативні наслідки неправильної поведінки й поганих рішень окремих людей часто позначаються на житті багатьох інших людей. Одне погане рішення може стати причиною страждання тисячі людей, незалежно від їхнього становища в суспільстві. Гріховність і неправильна поведінка людей неминуче призводять до наслідків: до страждання, нужди й відсутності любові. Багато хто потерпає від цього і запитує у себе, чому Бог допускає це і не відбувається жодних змін. Навпаки, ситуація, здається, стає ще гіршою. Зло безкінечно шириться, стає дедалі могутнішим і впливовішим. Це призводить до сумнівів і, врешті-решт, до зневіри, які віддаляють людей від Бога. Для цих людей Бог не існує, бо вони не можуть збагнути, як Він може допустити такі страждання.

Матеріалізм також віддаляє нас від Бога і є великою проблемою сучасності. Зосередженість людини на земному житті призводить до того, що Бог перестає відігравати якусь роль у її житті. Чимало людей прекрасно обходяться без Бога. Успіх досягається важкою працею, хвороби лікуються медициною. Наприкінці життя, коли ситуація стає критичною, вони звертаються до Бога, але в повсякденному житті Він, здається, їм не потрібен; вони прекрасно обходяться без Бога.

Багато хто реагує на зло, з яким стикається – реально чи уявне – ще більше злом. Зростаюча тенденція до агресивності й нетерпимості призводить до того, що вербальне чи фізичне насильство набуває дедалі більшого поширення. Чим більше відплачуєш злом за зло, тим далі віддаляєшся від Бога. Деякі вірять у Бога, але мають щодо Нього хибні очікування. Вони очікують, що Бог покарає злих, наведе лад і знищить їхніх ворогів. На жаль, сьогодні є чимало віруючих, які думають саме так і вірять у Бога, Який карає. Утім, Бог не є таким, тому вони віддаляються від Нього. Їхнє світобачення докорінно відрізняється від Божої волі, тому спілкування з Богом є неможливим. Ще один фактор, який віддаляє людей від Бога, - це гріховність віруючих. Часто трапляється так, що християни, священнослужителі й церква проявляють недосконалість, і відбуваються речі, які ніколи б не мали відбутися. Недосконалість християн є причиною того, чому люди відвертаються від Бога.

⇒ Хор обрамлював богослужіння виконанням пісень

⌘ Апостоли Торстен Цісовскі, Герд Кіссельбах, Карстен Денкер та Франц-Вільгельм Оттен (1-й ряд зліва) з іншими священнослужителями поруч з віттарем

Добро проти зла

Ми покликані бути благословенням для людей, допомагаючи їм знайти шлях до Бога, і для цього вступати у відносини й у спілкування з ними. Як домогтися цього?

Якщо хтось стверджує, що Бога немає, бо інакше Він не допустив би зло, то ми можемо підтвердити свою позицію: Бог є! Бог діє у світі. Ісус Христос працює над спасінням людей. Кожен може зустріти Його, розмовляти з Ним і чути Його голос.

Найкращий спосіб домогтися цього - відвідувати богослужіння. Вони свідчать про присутність Бога, Який діє через Своє слово і таїнства. Щонеділі ми збираємося, аби святкувати перемогу Ісуса Христа над злом. Ми готуємося до Його Другого Пришестя. Регулярно відвідуючи богослужіння, ми показуємо, що Бог діє і бажає нам спасіння. Ми не можемо просто твердити, що Бог активно діє, а маємо свідчити про це своєю поведінкою на богослужінні.

Дорогі брати і сестри, як нам переконати людей, що Бог діє, що Ісус переміг зло і що існує майбутнє, сповнене надії, якщо ми не будемо брати участі в богослужінні? Це недостовірно. Важливо замислитися, яке значення має відвідування богослужінь. Йдеться не про статистику, а про те, що означає для християнської віри відсутність віруючих на богослужінні. Ми йдемо на богослужіння, аби через діяння Святого Духа відчувати й свідчити про діяння Бога.

Коли люди бачать тільки земне, то покажімо їм: життя – це більше, ніж гроші, матеріальні блага й задоволення. Існує інший вимір: вимір любові, надії, миру й повноти життя. Хто вірить у Христа і слідує за Ним, той знає: «Він любить мене». Дорогі брати й сестри, коли я спостерігаю за світом, то це глибоко вражає мене. Багато людей не усвідомлюють, що їх люблять. Для них любов – це чуже слово. Але ми знаємо: досконалий, святий, величний Бог любить мене. Що б не відбувалося, Він ніколи не зречеться нас. Це цінніше,

АПОСТОЛ ЙЕНС КОРБІЄН:

Апостол Корбієн (Північна та Східна Німеччина) сказав, що сьогодні багато хто усвідомив, наскільки цінним є кожне богослужіння – навіть тоді, коли його не проводить Першоапостол. «Бог присутній на богослужінні, Христос присутній на богослужінні, і тому ми святкуємо його». Він особливо підкреслив, що християни в Німеччині можуть бути вдячними за те, що вільно сповідують свою віру. «Чи довелося мені, християнинові, минулого тижня дійсно зазнати нападки з боку зла? Коли востаннє мене дійсно образили?», – запитав він і відповів: «Не пригадую». Ми, християни, часто приймаємо за належне те, що можемо безперешкодно сповідувати свою віру. «Іноді щось вельми особливе так швидко стає звичним, що ми перестаємо дякувати за нього», – застеріг він.

АПОСТОЛ ДІМІТРИОС ДІНІЗ:

Апостол Дініз (Португалія) розмірковував про співвідношення між Божественною і людською природою. Він, зокрема, сказав: «Ми - люди, але несемо в собі Божественне. Ми отримали дар Святого Духа, і коли він розкривається, коли приносить плоди, то ми можемо творити речі, які вважали за неможливі». Проблема полягає в тому, що коли ми кладемо на терези і одне, й друге, то людське, ймовірно, переважає. Апостол закликав відводити більше простору для діяння Святого Духа, аби в нас дедалі більше проявлялася Божественна природа. Тільки тоді можуть відбутися реальні зміни. «Тож дозволимо Господу діяти і побачимо, що відбудуться реальні зміни. Ми будемо дедалі більше ставати подібними до Господа і виявимося підготовленими в час Його Другого Пришестя».

ніж переповнений банківський рахунок чи навколосвітня подорож. Я впевнений, що мене люблять. Бог через Святого Духа дарує мені мир, радість, впевненість, надію і багато чого іншого. Дорогі брати і сестри, це треба відчувати. Саме таке послання ми можемо ділити з ближнім.

Людам, які скаржаться на зло і відповідають на нього злом, ми кажемо: це не той світ, до якого ми прагнемо. Це не те майбутнє, якого ми бажаємо. Ми вирішили долати зло добром – до самого кінця. Навіть якщо ми виявимося самотніми, самотніми серед тисячі людей. Ми не дозволимо втягнути себе виром насильства. Про це треба вести мову: ми, християни, не беремо участі в цьому. Ми не вдаємося до егоїзму, як це роблять багато інших. Вони думають тільки про себе, про власні інтереси, безжально і байдуже ставлячись до інших. Ні, ми прагнемо робити добро. Для нас важливо, аби не тільки нам, а й іншим людям було добре. Навіть якщо навколо нас все валиться і розпадається, навіть якщо світ здригається від потрясінь, ми продовжуємо виконувати Божу волю і робити добро – хоча б у дрібницях. Долаймо зло добром.

Не звинувачуймо свого ближнього, а будьмо благословенням для нього. Як поступив Мойсей, коли народ поклонявся золотому тельцю. Мойсей знайшов милість у Господа і попросив про милість для інших, інакше бажав би сам бути викресленим з Божої книги. Він заступився за грішників і боровся з Богом, поки Він не подарував їм милість. Ми маємо зайняти таку ж позицію. Ми не вимагаємо від Бога покарати грішників, а просимо в Нього милості. Прощаймо так, як простив диякон Степан. Його закидали камінням, а він звивав до Бога: *«Господи, не постав їм цього за гріх!»* (Діяння 7, із 60). Чому Степан так думав? Бо знав, що зло, заподіяне йому, не перешкодить Богу дарувати йому спасіння. Це звучить як стандартна фраза, але я прошу вас поміркувати над цим: зло, заподіяне мені, може бути болючим і мати тяжкі наслідки, але воно не перешкодить Ісусу Христу спасти мене. Це найважливіше, що я маю, і воно залишиться недоторканим. Тому й ми маємо прощати, бо знаємо: люди можуть робити з нами, що завгодно, навіть убити, але вони не здатні позбавити нас єднання з Богом. Отже, будьмо благословенням для інших, молимося і прощаємо їм.

Недосконалість церкви може також віддаляти людей від Бога. Ми спостерігаємо це в багатьох країнах. Як протистояти цьому? Насамперед ми маємо наголосувати на тому, що в церкві діють не просто люди, але й Ісус Христос. Люди чинять лихі вчинки, але не треба забувати про те, що Ісус вершить у Своїй Церкві. Звісно, не все відбувається так, як належить, але пам'ятаймо: Ісус Христос дарує хрещення, визволяє від гріхів і промовляє через Святого Духа. Він дарує спасіння, у тому числі через апостольське служіння. Так, люди часто поводяться неправильно, християни і священнослужителі недосконалі, як і будь-які інші заклади. Але Ісус Христос творить досконалу справу спасіння. Про це нам не слід забувати. Ми будемо благословенням для інших, якщо проявлятимемо смирення. Не ставмо себе вище за інших, а визнаваймо недоліки видимої Церкви Христа. Не замовчуймо їх, а змінюймося, аби дедалі більше наближатися до виконання Божої волі. Ключове послання, про яке нам треба звіщати: «Ісус Христос діє у Своїй Церкві». Запрошуймо своїх ближніх відчути радість від спілкування у колі братів і сестер, а також від єднання з Христом. Покажімо їм, що, незважаючи на недосконалість, вони можуть почуватися в безпеці, перебуваючи у єднанні Божих дітей – без засудження, неприйняття чи ізоляції. Тут люблять і розуміють їх, тут вони знаходять допомогу й увагу. Є чимало речей, які роблять спільноту віруючих привабливою. У Новоапостольській церкві, як і в інших релігійних громадах, ми знаходимо цю привабливість. Тож свідчимо про це. Де діє любов Ісуса Христа, там тепло, там добре, там комфортно. Це послання просте і водночас потужне. Це лише невеличкий передрізок того, як бути благословенням для ближнього.

Далі в нашій біблійній цитаті сказано: «... бо ви на те покликані, щоб успадкувати благословення». Можливо, хтось подумає, що, роблячи все це, Бог виявиться в боргу перед нами й нагородою для нас буде Його благословення. Утім, це не так. Коли ми намагаємося бути благословенням для інших, то це формує нашу сутність. Ми зростаємо у сутність Ісуса Христа і стаємо дедалі подібними до Нього. Саме це — наша мета: бути подібними до Нього, аби ввійти в Його Царство. Благословення, яке ми успадковуємо, — це наше особисте зростання у Його сутність.

Можна б було заперечити, що це просто звичайні слова церковного керівника, які не мають нічого спільного з реальністю. Адже ніхто не помічає, чи ходжу я на богослужіння, чи ні, чи ділюся я з іншими радістю і миром своєї віри. Це ж абсолютно зайве... На це я від-

повім: це аж ніяк не зайве, бо впливає на твою душу. Окрім того, ти не знаєш про Божі наміри. Можливо, твоя поведінка, твоє свідчення вплинуть на людину, яку ти не знаєш і ніколи не знатимеш. Ти не можеш знати цього. І якщо ти допоможеш хоча б одній душі віднайти Бога, то це вже варте того, чи не так? Не падаймо духом. Адже головне – це наш духовний розвиток. Усе інше ми віддаємо в руки Бога. Ми не завжди побачимо плоди своїх зусиль, але це не так важливо. Ми є лише знаряддям в Божих руках. Адже саме Учитель, а не ми, творить добро.

Після проповіді Апостолів Першоапостол сказав: Я часто згадую про одну країну в Південній Америці. Там були жінки, які були незадоволені урядом, що чинив зло. Ці жінки, здебільшого матері, щотижня збиралися на площі. Вони не піднімали галасу, а мовчки висловлювали свій протест. Їх висміювали, казали, що це не принесе жодної користі. Але вони роками стійко трималися, хоча їхня кількість зменшувалася. Своїм протестом вони домоглися того, що люди не забули про злочини уряду. Кінець кінцем, настав переломний момент і почали ретельніше розслідувати дії колишнього уряду. Декілька жінок зробили свій внесок у це лише тому, що проявили наполегливість.

Нам, християнам, неможливо погодитися із станом справ цього світу. Ми прагнемо до іншого світу, світу справедливості й любові, де прощають. Світу, у якому бідний має таку ж цінність, як і багатий, слабкий є так само важливий, як і сильний. Саме такого світу ми бажаємо, Божого Царства. Тож виражаймо свою незгоду доти, поки це не стане реальністю. Усе розпочинається з відвідування богослужіння і свідчення про те, що Бог діє там. Я не агітую, аби заповнити церкви. Не це важливо. Йдеться про наше покликання. Мені боляче, що так багато християн забули про своє доручення і відійшли. Брати і сестри, ми чинимо так!

Святе Причастя

Святим Причастям ми свідомо святкуємо перемогу Ісуса і свідчимо, що рішення є. Ісус Христос сильніший за зло. Він переміг гріх і смерть. Існує надія і майбутнє. Ми святкуємо Святе Причастя, аби продемонструвати свою рішучість робити добро й з усіх сил боротися з гріхом. Для цього нам потрібна сила від Святого Причастя. Ми святкуємо спільно, бо знаємо, що самотужки не впораємося з цим. Ми потрібні один одному. Ми потребуємо нашого брата і нашу сестру. Спільно ми можемо робити добро. Будьмо єдині у слідуванні за Ісусом Христом.

Бачити і поважати межі інших

В інтерв'ю з редакцією нашого церковного журналу психолог Фріц Швенгер пояснює, як усвідомленість може допомогти впоратися з життям, а також те, де цей метод не діє або може бути навіть контрпродуктивним.

Практика усвідомленості (майндфулнес) переживає бум. Ідея, що лежить в її основі, звучить просто: ви зосереджуєте свою увагу на тому, що відбувається «тут і зараз», на своїх думках, почуттях і відчуттях та на диханні. Тоді почуття й оцінювання стають виразнішими, реакції протікають більш усвідомлено. Рівень стресу знижується, ви відчуваєте більше душевного комфорту, вириваєтеся з круговороту думок, стаєте більш розслабленою і щасливою людиною, здатною приймати рішення. Такою є теорія.

Спершу усвідомленість – як свідоме ставлення до поточного моменту – відіграла провідну роль у східних філософських науках та релігійних віровченнях, особливо в буддизмі. Усвідомленість — це стан, який лежить в основі всіх видів медитації. У 1960-х роках усвідомленість набула значної популярності в західних культурних колах. З тих пір ідея усвідомленості проникла у велику кількість сфер, зокрема в сферу охорони здоров'я, церкви, підприємництва й організацій. Усвідомленості, як і будь-якій іншій навичці, можна навчитися і тренувати її.

Жодна медитація не відбувається без усвідомленості, а усвідомленість можна практикувати без медитації. Саме тому ці два поняття часто плутають. Залежно від сфери життя і застосування, їй приписують різні функції. Не кожен, хто веде мову про усвідомленість, розуміє або дійсно цілеспрямовано застосовує її. Деякі люди висувають нереалістичні очікування щодо концепції усвідомленості та розглядають її як панацею від усіх проблем.

Аби краще зрозуміти ідею усвідомленості як концепції допомоги в житті, ми звернулися за поясненнями до психолога.

Редакція: Що означає усвідомленість?

Фріц Швенгер: Ставитися усвідомлено до себе означає прислухатися до власних почуттів, не ігнорувати їх, зокрема, дозволяти собі прояви смутку чи розчарування і шукати способи їх щонайкращого вирішення. А це означає розглядати й використовувати особисті кризи як шанс, а не постійно виходити за межі власної стресостійкості.

Іноді казати «ні», коли, прислухаючись до себе, розумієш, що виконання подальших завдань перевершують власні сили, – чи то в приватному житті, у сім'ї, серед друзів, у професійній зайнятості, або коли церква акликає до виконання додаткових доручень. Проявляти усвідомленість означає відчувати, використовувати й розширювати особисті ресурси, а також усвідомлювати й визнавати особисті межі. Водночас це означає поважати межі інших людей – особливо дітей! Отже, концепція усвідомленості не має нічого спільного з переоцінкою власного «я» як «мікроцентру Всесвіту», в якому я вважаю себе своєрідним божеством, а передбачає дбайливе ставлення до подарованих мені Богом душі, духу й тіла, а також до ближнього.

«Час робити добро» – таким є цьогорічний девіз. Що приходить Вам на думку щодо усвідомленості?

«Люби ближнього твого, як себе самого» (Від Матвія 22, 39). Якщо ти не ставишся до себе усвідомлено й з любов'ю (не плутати з егоїзмом або нарцисизмом!), то те можеш по-справжньому любити й поважати свого ближнього, а отже, не можеш бути добрим духовним наставником. Інакше кажучи: робити добро собі й іншим – це, зрештою, те саме, що проявляти усвідомленість до себе й до ближнього. Ми є духовними наставниками навіть тоді, коли не виконуємо доручення церковного сану, зокрема, коли супроводжуємо і підтримуємо людей у складних періодах їхнього життя чи у кризових ситуаціях, вислуховуємо їх і надаємо допомогу. Важливо тут проявляти довіру до особистих ресурсів й усвідомлювати особисті межі. По-справжньому я можу проявляти усвідомлену уважність лише тоді, коли уважний до самого себе – інакше завжди буде присутнє почуття невдоволення через відсутність задоволення власних потреб («Усі інші важливіші за мене»).

Ісус «золотим правилом моралі», викладеним в Нагірній проповіді, дав чіткі пояснення, як саме слід поводитися по відношенню до ближнього: «Все, отже, що бажали б ви, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм» (Від Матвія 7,12). Тобто: «Ставтеся до інших так, як вони мали би ставитися до вас». Проявляти усвідомлену уважність означає ставитися з розумінням до інших, діяти у разі конфліктів конструктивно й з пова-

гою, а також приймати відмінності інших людей.

Як допомагає усвідомленість у кризових ситуаціях?

Якщо я усвідомлено й уважно ставлюся до себе, розпізнаю особисті межі, поважаю себе і люблю себе здоровою любов'ю, то можу краще поратися зі складними життєвими обставинами. Україв важливо дбайливо ставитися до душі, духу й тіла; вони даровані нам Богом і наділені всім необхідним для подолання повсякденних труднощів і кризових ситуацій. Бог створив мене людиною, яка достойна любові. Моя цінність як людини не залежить від моїх успіхів. Я краще пораяюся з невдачами; якщо успіхи не є визначальними для мене, тоді я почувуюся людиною, яку люблять. Бог любить мене, незважаючи на мої недоліки. Уважно приглянувшись, я можу побачити в своєму оточенні людей, які, незважаючи ні на що, також люблять мене.

У зв'язку з цим запроваджено поняття «психологічної стійкості» («резильєнтності»). Психологічно стійкі люди здатні справлятися зі стресом, кризовими ситуаціями і травматичними подіями таким чином, що швидко оговтуються від них.

Бо вони усвідомлено ставляться до особистих емоцій, які виникають при цьому, відводять їм простір, не занижуючи власної цінності, а відтак шукають стратегії їхнього подолання. Спочатку по відношенню до себе: що мені раніше допомагало? Потім щодо інших: відкрито й з повагою обмінюючись з ними досвідом

Що таке психологічна стійкість?

Поняття «психологічна стійкість» («резильєнтність») походить від латинського *resiliere* й означає «відскакувати, рикошетити». Воно описує здатність людини зберегти психічну рівновагу й ефективно діяти в умовах стресу, труднощів і негараздів. Спершу це поняття використовувалося в матеріалознавстві й означало здатність матеріалу повертатися до своєї первісної форми. Наприклад: якщо стиснути й відпустити губку, то вона набуває первісної форми. Психологічна стійкість включає в себе адаптивність, тобто здатність поратися з негативними емоціями і відновлюватися після пережитих криз.

та почуттями, підтримуючи один одного, співчужаючи, допомагаючи, спільно шукаючи шляхи виходу з кризової ситуації. Це укріплює як спільноту, так й окремо взятую людину. Одинакам доводиться значно важче.

Що робити, коли виникають кризи через непорозуміння й образи в громаді?

Основою для вирішення конфліктів у громаді має бути шанобливе ставлення один до одного як до улюблених Божих дітей. Комунікація з тими, кого це стосується, має відбуватися на рівних; не один над одним, а один з одним. Кожен член громади є надбанням спільноти, конкурентне мислення тут неприпустиме. Іноді, можливо, не варто надавати собі надто великого значення.

Якщо не вести мову про конфлікти й не вирішувати їх, то можуть виникнути розчарування і невдоволення. У разі об'єднання громад треба багато спілкуватися й обмінюватися думками, оскільки у братів і сестер виникає чимало питань: хто стане настоятелем, дитячим або молодіжним священником; яким буде новий порядок розташування в хорі, як будуть залучатися органісти, диригенти хору тощо. Всі питання треба порушувати вчасно, заздалегідь, відкрито й з урахуванням усіх деталей. Не можна ігнорувати опір ухваленим рішенням, а треба ставитися до нього серйозно. Відповідальні особи мають докласти чимало зусиль, аби зрозуміти, про що насправді йдеться. Це сприятиме формуванню впевненості й довіри до нової ситуації.

Повага до меж – це важлива складова усвідомленості. Що мені робити, коли я маю справу з порушенням особистих меж?

Коли з'являються ознаки порушення меж – незалежно від того носять вони вербальний чи інший

характер – то я не зобов'язаний терпіти їх. Аби подібна поведінка не стала нормою, важливо усвідомити особисті межі й чітко донести їх до іншої людини, шукати діалогу та відкрито висловлювати свою власну позицію. Концепція Новоапостольської церкви Південної Німеччини щодо сексуального насильства над дітьми та підлітками не випадково має назву «Уважність» – ще задовго до того, як це поняття стало поширеним і набуло різних значень. У 2015 році концепція була вперше представлена громадськості та втілена в життя; вона була розроблена під керівництвом Апостола Ганса-Юргена Бауера та інших членів робочої групи «Лист батькам». Краще запобігати, ніж вживати заходи. Ця тема стосується всіх верств суспільства й спільнот. Усвідомленість передбачає обережне, тобто уважне, дбайливе, шанобливе ставлення до іншого. Така позиція є основою ефективної профілактики сексуальних та інших посягань і порушень меж – фізичного чи психологічного насильства, знущань – будь то в особистому оточенні, у професійному житті чи в повсякденному житті церковної громади.

І навпаки, кожен може сприяти тому, аби не порушувати особистих меж іншої людини, приміром, відчувачи та поважаючи її потребу

Як укріпити психологічну стійкість?

Навіть якщо базова здатність до психологічної стійкості - як от характер і темперамент людини - може бути частково вродженою, психологічну стійкість усе ж треба тренувати. Міцність імунної системи душі, як ще називають психологічну стійкість, не є незмінною. Той, хто хоче посилити свою психологічну стійкість, має налагоджувати соціальні зв'язки. Людина, яка оточує себе людьми, що добре ставляться до неї, почувається у складних життєвих ситуаціях менш самотньою. Дбати про своє фізичне здоров'я. Догляд за собою є важливою запорукою психічного здоров'я. Людина, яка перебуває в гармонії зі своїм тілом, краще справляється зі стресом. Думати позитивно. Навіть якщо в кризових ситуаціях це дається нелегко, то варто все ж проявляти оптимізм. Раціональна стратегія цього така: змінюй те, що ти можеш змінити, і отримуй максимум користі від усього іншого.

ВІСІМ СТОВПІВ УСВІДОМЛЕНОСТІ

Самоаналіз

«Чого ти дивишся на скалку в оці брата твого? Колоди ж у власнім оці ти не добачаєш?»
(Від Матвія 7, 3)

Здатність без оцінок спостерігати й аналізувати власні думки та почуття: просто бачити їх такими, якими вони є.

Терпіння

«Будьте, отже, брати, довготерпеливі, аж до Господнього приходу. Ось хлібороб чекає терпеливо на дорогоцінний плід землі аж до дощів осінніх та весняних» (Якова 5, 7).

Готовність відводити час процесу практикування усвідомленості й не очікувати швидких результатів.

Конгруентність (щирість, правдивість)

«Хай буде ваше слово: Так, так; Ні, ні, – а що більше цього, те від лихого» (Від Матвія 5, 37).

Бути правдивим і щирим, не створювати видимості й не грати роль. Проявляти істинну зацікавленість людьми та їхнім оточенням, а також готовність сприймати їх відкрито так, ніби ти бачиш їх уперше.

Емпатія

«Радуйтеся з тими, що радуються; плачте з тими, що плачуть» (Римлян 12, 15).

Здатність розуміти почуття та думки іншої людини, співчувати їй та сприймати її точку зору.

Повага

«Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу» (Римлян 15,7).

Здатність приймати інших такими, якими вони є, без упередження й оцінок.

Межі

«Люби ближнього твого, як себе самого» (Від Матвія 19, із 19).

Визнавати і поважати особисті межі та межі інших людей.

Довіра

«Ні про що не журіться, але в усьому появляйте Богові ваші прохання молитвою і благанням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого уявлення, берегтиме серця й думки ваші у Христі Ісусі» (Филип'ян 4, 6-7).

Упевненість у тому, що практика усвідомленості має позитивний вплив на життя в спільноті і що цьому процесу можна довіритися.

Прийняття

«Досить тобі Моєї благодаті, бо Моя сила виявляється в безсиллі» (2-е Корінтян 12, 9).

Спокійно приймати те, чого не можна змінити, сміливо міняти те, що можна змінити, і проявляти мудрість, аби розрізнити одне від іншого.

Які якості характеризують психологічну стійкість

Прийняття: прийняття того, на що я не можу вплинути.

Самоефективність: усвідомлення того, що я можу впливати на аспекти власного життя.

Оптимізм: позитивний погляд на світ.

Особиста відповідальність: здатність аналізувати власні почуття й управляти ними.

Орієнтація на рішення: шукати вирішення проблеми замість обмірковувати її.

Орієнтація на майбутнє: постановка й досягнення реалістичних (проміжних) цілей.

Чіткість ролі: відмова від ролі жертви, яку ви, можливо, обрали самі.

Мережева орієнтація: використання соціального оточення як джерела сили.

в близькості чи дистанціюванні по відношенню до ближнього. Це стосується також привітань з обіймами, поцілунками, погладженнями – як дорослих, так і для неповнолітніх. Чи подобається іншій людині така форма фізичної близькості так, як тобі? Хто не любить цього, усе ж заслуговує на нашу повагу, а висловлювання на кшталт: «не будь таким» є недоречними. Натомість ми маємо підтримувати й заохочувати тих, хто не наважується чітко показувати свої особисті межі. Особливо священнослужительниці та священнослужителі церкви мають звертати на це увагу, адже вони є взірцем для громади. Особливу увагу мають звертати на це також батьки й опікуни, підтримуючи дітей та підлітків у встановлених межах, приміром, якщо вони не хочуть, щоб їх цілували бабуся чи дідусь або сиділи на колінах у дорослих. Навіть обійми чи погладження по голові можуть бути нав'язливими. Важливо в будь-якій сфері шанобливо ставитися один до одного. Це, серед іншого, означає що керівник хору чи оркестру не повинен насміхатися чи навіть ображати когось перед усією групою – це, звісно, стосується і зворотного випадку!

Це стосується і того, аби не обмовляти інших після богослужіння...

Чи може практикування усвідомленості зробити людину надто чутливою до помилок інших?

Якщо основу життя людини складають стовпи усвідомленості, то цього зазвичай не відбувається. Американський психолог і психотерапевт Карл Роджерс у XX столітті розробив психотерапевтичний

підхід, який став відомий як клієнтоорієнтована психотерапія (сьогодні: особистісно орієнтована). Цей підхід базується на трьох основних принципах: емпатія, безумовна повага та справжність (конгруенція). Емпатія — це здатність розуміти почуття та думки іншої людини, співчувати їй та з розумінням ставитися до її точки зору. Безумовна повага означає приймати іншу людину такою, якою вона є, без упереджень та оцінок. Справжність означає бути щирим і правдивим по відношенню до іншого, не прикидатися, не грати роль і будувати справжні стосунки з ним. Бесіди, які базуються на цих принципах, сприяють самовдосконаленню.

Фото: із особистої архіви

ФРІЦ ШВЕНГЕР - дипломований психолог, соціолог і психолог-психотерапевт зі спеціалізацією в області психолого-педагогічного консультування дітей, підлітків і сімей, а також психотерапії підлітків. Фріц Швенгер є членом робочої групи «Листи батькам / Усвідомленість» Новоапостольської церкви Південної Німеччини.

«...усе перевіряйте тримайте те, що добре»

(1-е Солунян 5, 21)

«Ви бо, брати, покликані до свободи; аби тільки свобода ваша не стала приводом до тілесности; але любов'ю служіть один одному».

(Галатів 5, 13)

ЩО ІСТИННО ВАЖЛИВО?

- **Боже слово** – притча про сіяча (Від Матвія 13, 3–9; Від Марка 4, 3–9; Від Луки 8, 4–8)
- **Друге Пришестя Христа** – притча про весільний бенкет або про запрошених на весілля (Від Матвія 22, 1–10; Від Луки 14, 16–24)
- **Спасіння душі** – притча про дочасні блага (Від Луки 12, 16–21)

УВАЖНІСТЬ ДО ПОТРЕБ ІНШИХ ЛЮДЕЙ

- Ісус турбувався про сліпих (Від Матвія 9, 27–31)
- Ісус омивав ноги Своїм учням (Від Івана 13, 1–17)
- Апостоли Петро та Іван опікувалися паралізованими (Діяння 3, 1–8)
- Громада турбувалася про вдів (Діяння 6, 1–3)
- Филип спілкувався з євнухом (Діяння 8, 26–40)
- Апостол Павло зілював недужих (Діяння 28, 7.8)

"Хто Мене доторкнувся?"

Слідом же за Ним ішло багато люду, що тиснувся до Нього. А жінка, що дванадцять років страждала на кровотечу й натерпілася чимало від лікарів численних та витратила все, що мала, а допомоги ніякої не зазнала, – ба, навпаки, ще гірше було їй, – почувши про Ісуса, підійшла в юрмі ззаду та й доторкнулась його одежі. Мовляла бо: Як доторкнуся до його одежі – видужаю. І всох тієї ж хвилини витік її крові, і вона зчулася тілом, як одужала від хвороби. Ісус же, відчувши негайно у Собі, що з Нього вибуло сили, обернувшись до народу, спитав: Хто доторкнувся до моєї одежі? Учні ж Його сказали Йому: Бачиш, як натовп тиснеться до Тебе, а питаєш: Хто Мене доторкнувся? Отож озирнувся навколо себе, щоб побачити ту, що вчинила так. Жінка ж, налякана й тремтяча, – знала бо, що сталося з нею, – приступила, впала перед Ним та й оповіла всю правду. А Він же їй: Дочко, тебе спасла віра твоя. Іди в мирі й будь здорова від своєї недуги.

(Від Марка 5, із 24–34)

Найголовніше слухати!

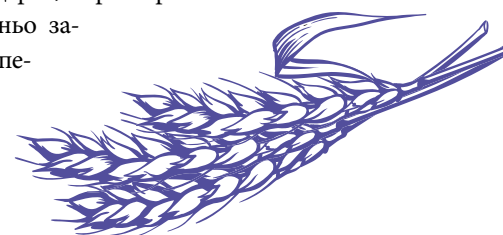

*Історія Марії та Марти
(Від Луки 10, 38–42) з точки зору учня
Ісуса Христа. Приблизно так це
могло бути...*

Ммм, як смачно пахне! У печі смажиться баранчик, а Марта товче в ступі пшеницю, аби спекти коржі, які ми потім будемо вмочати в соус. Вона раз по раз вибігає на вулицю, аби принести з саду гранати чи чебрець, а з подвір'я – сушені трави. У сусідній кімнаті вона зберігає вино і напій із соку фініків та екстракту лотоса, яким наповнює глиняні глеки.

Бетанія: місце усамітнення

Ісус любить зупинятися у брата Лазара та його двох сестер, Марти й Марії. Вони насправді є також Його учнями, хоча не ходять з Ним від села до села, а разом із Симеоном, зціленим від прокази, утворили невелику громаду тут, у Бетанії. Бетанія розташована неподалік від Єрусалима, в ідилічному місці серед оливкових дерев, і троє братів та сестер достатньо заможні, аби забезпечити всю нашу групу під час зупинки в дорозі.

Як тільки ми на-
близилися через
внутрішній дворик
до низької будів-
лі, я побачив,
що Марта
була зайнята
збиванням масла
в шкурі тварини
та замішуванням
тіста для коржів.

Мабуть, вона вже давно набрала з водозбірника воду, яку подає нам у глиняних глеках, аби ми очистилися перед споживанням їжі. Звісно, її слуги та всі інші були теж зайняті своєю буденною працею. У дворі завжди чимало роботи: хтось доглядає за тваринами, інший тче і меле зерно, між робітниками граються діти.

Через високий поріг ми входимо в будинок і наші очі спершу мають звикнути до тьмяного світла. Тут маленькі вікна, і тільки олійні лампи освітлюють велику кімнату, в якій практично майже все відбувається.

Місто жінки на кухні?

Марта та її брати і сестри, як і всі ми, сплять на матрацах, згорнутих у кутку. Одного з них бере Ісус і сідає, аби поговорити з нами про Царство Небесне. Ми, чоловіки, як завжди, зачаровано слухаємо його. Ми змалку звикли щодня аж до вечора сидіти в синагозі й слухати фарисеїв, які читали Тору й тлумачили пояснення книжників. Наш учитель одразу ж помічав, коли хлопці на дерев'яних лавках у головній залі синагоги занурювалися у свої мрії. Коли нам доводилося читати з сувою, то це не вдавалося, якщо ми попередньо уважно не слухали, адже в нашій мові немає літер для позначення голосних. Якщо таке траплялося, то вдома нас чекали неприємності, адже наші батьки платили фарисеям за те, що вони вчили нас історій та моралі, що крилася за нею.

Дівчат можна було зустріти на ринку на околиці міста або з матір'ю біля плити, де вони вчилися вирощувати трави та овочі й готувати гарячий соус з м'яси, який саме зараз готує Марта. Ось чому мене здивувало те, що Марія наважилася сісти біля ніг Ісуса і слухати Його. Тим більше, що у її сестри Марти було

дуже багато роботи, аби нагодувати усіх нас. Марія вражена Ісусом, вона зосереджена на найголовнішому: на Божому слові. Тоді, як переважна більшість людей сприймає тільки Його знамення і чудеса, вона захоплена Євангелієм Ісуса.

Блага вість

Марта поступово втрачає терпіння. Тримавши в руках шкіряний мішок з козячим молоком та глиняний глек, з якого доноситься чудовий аромат, вона підходить до Ісуса. Я все ще не можу повірити, що Ісус так невимушено розмовляє з жінками, ніби вони чоловіки, і не вважає зухвалістю, коли вони звертаються до Нього.

«Господи, чи Тобі байдуже, що сестра моя лишила мене саму служити? Скажи їй, щоб мені допомогла» (див. Від Луки 10, 40). Вона має рацію! Ісус, Який так часто проповідує про любов до ближнього, а також про те, що ми маємо служити один одному, очевидно, ще не помітив, що Марія сидить без діла біля Його ніг. Вона нехтує своїми обов'язками господині! Утім, Ісус відповідає Марті: «Марто, Марто, ти побиваєшся і клопочешся про багато...» (Від Луки 10, 41). Урешті-решт, Він бачить, скільки роботи виконала Марта. «Одного ж потрібно. Марія вибрала кращу частку, що не відніметься від неї» (Від Луки 10, 42). Я думаю, що під часткою Ісус має на увазі участь у Божому Царстві. І тоді Він з любов'ю і турботою, як було притаманно Йому, розповів їй, що Марії належить продовжувати сидіти. Важливіше було бути свідомо присутнім, ніж відволікатися на формальності. Головне – уважно слухати Боже слово, прийти до віри й виконувати Божу волю.

Гельмут Каспер народився 11 червня 1967 року, раніше працював начальником відділу в Генеральній прокуратурі Берліна. З 2024 року він у сані Апостола опікується регіонами Берлін, Бранденбург, частиною Мекленбург-Передня Померанія, а також деякими громадами Саксонії та Саксонії-Ангальт. Окрім того, він бере активну участь у роботі церковної робочої групи «Провідні думки». Одружений, має чотирьох дітей і трьох онуків.

Фото: із архіву видавництва

«Пильнуй» себе самого й свого ближнього

Поняття «усвідомленість» набуло поширення. Воно часто вживається у найрізноманітніших контекстах і зазвичай асоціюється зі спокоєм, отриманням додаткової енергії, інтересу до життя та підвищенням впевненості в собі й, насамперед, зменшенням вразливості до стресу. Утім, до усвідомленості годі змусити. Тому порада Апостола Павла своєму другові Тимофію: «*Пильнуй себе самого*» (1-е Тимофія 4, 16) є радше люб'язним зверненням, ніж дорученням. У цій пораді міститься послання для Тимофія про те, що він цінний. А отже, він має «пильнувати» самого себе. Згадаймо цьогорічний девіз: «Час робити добро». Першоапостол радить нам почати з самих себе. Прийшов час «пильнувати» самих себе.

Ми також утілюємо в життя ідею робити добро у своїх громадах. При цьому можуть існувати абсолютно різні думки про те, яке добро чинити в даний момент. Коли Господь завітав до Віфанії, то дві сестри, Марія і Марта, поступили абсолютно по-різному. В обох були вагомі причини для їхньої поведінки. Вони просто по-різному оцінили ситуацію, яка склалася, і відповідно вирішили поступити. Викликом у повсякденному житті громади є вже те, аби спільно усвідомити поточний момент і потім домовитися про відповідні дії чи про тихе спостереження. Але саме цей процес

дає можливість робити добро ближньому. Отже, «пильнуймо» не тільки самих себе, а й ближнього. Усвідомленість означає також не оцінювати ближнього за його вчинками, а приймати його таким, яким він є, і спільними зусиллями творити життя громади. Занадто високі вимоги або заздалегідь висунуті очікування можуть швидко викликати розбрат у громаді й стрес у нас самих і в наших ближніх. Тоді особистих ресурсів буде, ймовірно, недостатньо, аби впоратися з усіма цими викликами. Тому так важливо постійно розмірковувати над дарами, якими Бог наділив нас. Бог любить нас, ми відчуваємося впевнено в спільноті віруючих, а також завдяки їхнім заступницьким молитвам за нас, адже Ісус Христос обіцяв бути завжди з нами. Можливо, ми не завжди усвідомлюємо ті чи інші дари. Ми приносимо добро собі, якщо усвідомлюємо численні Божі благословення і проявляємо вдячність за них. Це найкраще відбувається у лоні громади.

Подяка створює простір і широту, в яких кріпне усвідомленість. Час для усвідомленого ставлення один до одного й роздумів перед вираженням подяки мають займати чільне місце в повсякденному житті громади. Це не бездіяльність, а, радше, збір ресурсів для того, аби ми могли впоратися з різними викликами в житті громади.

ПОРАДИ БАТЬКАМ

[ПОРАДИ БАТЬКАМ]

Як навчити дітей молитися за інших?

Принаймні з минулого року, коли було призначено девіз року, ми збагнули, що молитва діє. Коли вся громада молиться за брата чи сестру, то це прекрасно. Ви відчуваєте Божу силу, навіть якщо в даний момент ситуація не міняється на краще.

Дітям важко уявити собі силу, яка виникає внаслідок молитви за ближнього. У Біблії є чимало прикладів, які демонструють, що Бог може зцілити хворих і навіть воскресити мертвих. Утім, незважаючи на тривалі молитви, бабуся продовжує хворіти й помирає, а тато довго не може знайти іншу роботу. Аби не викликати у дітей розчарування і, можливо, навіть гнів через

невислухані молитви, важливо навчити їх молитися. Просімо у милостивого Бога у своїх молитвах про силу і насагу на шляху віри або про те, аби людина, за яку ми молимося, не відчувала себе самотньою і могла знову переживати прекрасні моменти в своєму житті. Сила заступницької молитви - це «суперсила», яка допомагає нести важкі тягарі й сповнює новою енергією для того, аби встояти.

Звісно, у молитві може бути присутнє місце для бажання повного одужання. Однак пояснюймо дітям, що рішення про те, чи буде воно виконане, залежить виключно від Бога.

ЗАСТУПНИЦЬКІ МОЛИТВИ У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ: 5 ПОРАД

- Не вважаймо, що наше здоров'я і матеріальний добробут є чимось само собою зрозумілим, а висловлюймо вдячність за них. Коли діти усвідомлюють, що в них є, то краще розуміють, чому інша людина потребує цю «суперсилу».
- Перед тим, як молитися, запитаймо в себе, за кого ми бажаємо по-особливому молитися. Хто з нашого оточення потребує цю «суперсилу»?
- Відвідаймо разом з дітьми літніх братів і сестер у лікарні чи будинку для людей похилого віку. Так можуть виникнути в них відповідні асоціації, а отже, бажання молитися за цих людей.
- Ділімося досвідом своєї віри. Коли саме я відчував цю силу? Згадаймо насамперед про маленькі, повсякденні події, аби діти не вважали, що заступницькими молитвами моляться тільки за великі справи, але й за буденні.
- Молимося також іноді спонтанно, приміром, коли ведемо мову про людину, якій зараз доводиться важко. Таким чином діти побачать, що заступницькою молитвою можна молитися у будь-який час.

Сімона Майстерганс – кваліфікований педагог і вчитель для дітей з обмеженими можливостями здоров'я (ОМЗ) в ранньому дитинстві. Вона працює учителем для дітей з ОМЗ в дитячому садку. Окрім того, Сімона викладає в церковній недільній школі та проводить заняття для конфірмантів. Вона також є членом робочої групи «Діти й освіта» у Швейцарії.

Україна. Конфірмація в Миколаївській області

10-11 травня 2025 року Апостол Будник проводив богослужіння в Миколаївській області.

У суботу, 10 травня 2025 року, він служив у Миколаєві словом з Євангелія від Луки 8, 18: «Вважайте, отже, як слухаєте: бо хто має, тому дається; а хто не має, заберуть і те, що йому здається, нібито має». Після богослужіння, за традицією, після чаювання брати і сестри могли спілкуватися з Апостолом, поставити питання, поділитися проблемами, отримати підтримку.

У неділю, 11 травня 2025 року, у селі Новоолександрівка Апостол провів богослужіння біблійною цитатою з Послання до Филип'ян 2, 4: «...майте на увазі користь не власну, а радше інших». На цьому богослужінні Апостол провів обряд Конфірмації. Юна конфірмантка Христина Мерікова уважно слухала настанови Апостола і з серйозністю виголошувала клятву конфірманта. Христина – найстарша з дітей у родині. Крім неї в родині ще шестеро дітей. Христина допомагає батькам і по господарству, і в підтримці миру та взаєморозуміння між молодшими братами і сестрами. Молодші брати й сестри з цікавістю та увагою спостерігали і слухали за тим, що відбувалося на богослужінні. На цьому ж богослужінні Апостол запечатав Святим Духом також молодших братика і сестричку Христини. Душі присутніх на богослужінні відчували спокій і радість у Святому Дусі.

*Миколаїв.
Спільне фото з Апостолом*

*Новоолександрівка.
Під час Конфірмації*

Фото: НАЦ Україна

*Новоолександрівка.
Під час Святого Запечатання*

*Новоолександрівка.
Спільне фото з Апостолом*

Богослужіння Апостола Будника для служителів церкви та їхніх дружин в окрузі «Україна-Центр»

Богослужіння Апостола Будника у громаді м. Полтави

У суботу, 14 червня 2025 року, у церкві громади Полтави відбулося богослужіння Апостола для служителів церкви та їхніх дружин. На нього запросили також служителів з інших громад, зокрема, з Полтавської області й Харкова, а також тих, які перебувають на заслуженому відпочинку та вдів братів по служінню. В основу цього богослужіння Апостол Будник поклав біблійну цитату з Євангелія від Матвія 13, 33: «Ще іншу притчу повідав їм: "Царство Небесне схоже на закваску, що її бере жінка і кладе до трьох мірок муки, аж поки все не скисне"». У своїй проповіді Апостол спершу висловив подяку служителям за їхнє служіння на благо Божої справи, яке вони здійснюють, надаючи допомогу Апостолам, яким Господь доручив готувати Церкву-Невісту до Його Другого

Пришестя. Цю духовну працю вони виконують, незважаючи на неймовірні труднощі воєнного часу. Водночас Апостол подякував дружинам служителів за їхню невтомну підтримку. Після богослужіння відбулося жваве спілкування з Апостолом та один з одним.

У неділю, 15 червня 2025 року, проходило недільне богослужіння Апостола для усієї громади, в основу якого була покладена біблійна цитата з Євангелії від Івана 11, 25-26: «А Ісус їй: «Я – воскресіння і життя. Хто в Мене вірує, той навіть і вмерши – житиме! Кожен, хто живе і в Мене вірує, – не вмере повіки. Віриш тому?» Апостол наголосив на важливості воскресіння Ісуса Христа, яке є запорукою нашого воскресіння під час Його Другого Пришестя. На богослужіння панувала прекрасна атмосфера, а після богослужіння довго не розходилися, радісно спілкувалися один з одним.

Полтава. Спільне фото з Апостолом

Полтава. Фото після недільного богослужіння

Богослужіння Апостола Будника в громаді м. Києва

У суботу, 21 червня 2025 року, Апостол вдруге приїхав в округ «Україна-Центр», аби провести богослужіння для священнослужителів та дружин північних громад цього округу. На нього були також запрошені служителі, які перебувають на заслуженому відпочинку та вдови померлих братів по служінню. В основу цього богослужіння Апостол поклав біблійні слова з Псалма 100, 2: «Служіте Господеві з радістю! Увійдіть перед його обличчя веселі!» Цими словами Апостол також наснажив братів по служінню та їхніх дружин і висловив їм щире подяку. Після богослужіння відбулося спілкування з Апостолом, ставили йому численні запитання.

У неділю, 22 червня 2025 року, Апостол провів богослужіння для громади м. Києва, в основу якого поклав біблійну цитату з Псалма 119, 76: «Милість Твоя, молю, нехай мене потішить, за словом Твоїм до слуги Твого». «Усе, що ми маємо перш за все в духовному плані, – наголосив Апостол, – завдячуємо Божій милості. На все Божа милість і без Божої милості усе є нічим! Навіть у час випробовувань, які довелося зазнати Апостолу Павлу, Господь мовив: «Досить тобі Моєї благодаті[милості], бо Моя сила виявляється в безсиллі» (2-е Корінтян 12, 9). Зведення диякона Положевця Тараса в сан священника викликало у братів і сестер громади велику радість. Адже така подія у воєнний час відбувається не так часто. Апостол побажав священникові щедрих Господніх благословень і завзятого служіння на благо Господньої справи. Після богослужіння спілкувалися один з одним, а потім зробили спільне фото з Апостолом.

Київ. Спільне фото з Апостолом

Київ. Священник Положевець з Апостолом

Київ. Фото після недільного богослужіння

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «Наша новоапостольська сім'я», № 8, 2025 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович

Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 350 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:

IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165;

або IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAN) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами.

На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.